

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hegedűs D. Andrea pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. április 23. napján kelt 31.P.22.942/2017/23. számú ítélete ellen a felperes részéről 26. sorszám alatt és az alperes részéről 24. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a viszontkeresetet elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezi, és e körben a pert megszünteti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya és a kereseti illetékre vonatkozó rendelkezés tekintetében helybenhagyja.

Az alperest arra kötelezi, hogy 14.400 (Tizennégyezer-négyszáz) forint mérsékelt viszontkereseti illetéket fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 240.000 (Kétszáznegyvenezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket, továbbá a 100%-ban pervesztes felperes pártfogó ügyvédje, Dr. Hegedűs D. Andrea (címe) díját a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet és a viszontkeresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes javára 15 nap alatt 30.000 forint + áfa perköltséget. Megállapította, hogy a feljegyzett 36.000 forint kereseti illetéket az állam viseli. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az állam javára a Nemzeti Adó- és Vámhatóság külön felhívására 144.000 forint viszontkereseti illetéket.

Érdemi döntését a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (későbbiekben: Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdésére, 2:43. § d) és e) pontjára, 2:45. § (1) és (2) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdés a), b), c), d) pontjaira, valamint a Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdésére alapította. Ismertette továbbá a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (későbbiekben: Be.) 171. § (1) bekezdését, az

információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (későbbiekben: Info.tv.) 2. § (1) bekezdését, 3. § 3. pont b) pontját, valamint a 3. § 10. pontját is.

Határozata indokolásában mindenekelőtt azt emelte ki, hogy a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény, (későbbiekben: régi Pp.) 149. §-a alapján nem látott okot az alperesnek az ügyek egyesítése iránti indítványának a teljesítésére.

Kifejtette, hogy a felperes a kereseti kérelmében alaptalanul hivatkozott arra, hogy az alperes a ...-hoz benyújtott feljelentésében az ő személyére nézve valótlan állítást tett, illetve valótlanul híresztelte, hogy ... több alkalommal megpróbálta megerőszakolni, egy alkalommal pedig meg is erőszakolta, többször pedig hamis tanúzásra próbálta rávenni. Az alperes a felperessel szemben ugyanis becsületsértés és rágalmazás vétsége iránt terjesztett elő feljelentést, melyben az ügy előzményeként számolt be arról, hogy ..., a felperes volt élettársa számos eljárásban megbízta őt a jogi képviselővel. A feljelentésében az alperes az ügyfele előadásaként nyilatkozott a felperes által sérelmezettekről, nem állította, hogy a felperes ... több alkalommal megerőszakolta volna. A feljelentés tehát nem tartalmazza a felperes által sérelmezett közléseket.

Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy ha a feljelentés valótlan állítást tartalmazna, annak ténye sem eredményezhetné a személyiségi jogsértés megállapítását, legfeljebb a feljelentés elutasításával járna. A feljelentésben szereplő állítás önmagában nem szolgálhat alapul személyiségvédelemre a büntetőeljárás alanyává vált személy számára, mivel a tényállítások megalapozottsága csak a büntetőeljárásban tisztázható. Valamely hatóság előtti eljárás kezdeményezése önmagában nem lehet alapja személyiségvédelmi igénynek, erről csak abban az esetben lehet szó, ha a feljelentés indokolatlanul sértő, bántó, lejárató kijelentéseket tartalmaz, mellyel kapcsolatban utalt a BDT. 2006.1429, a BH. 2009.214, a BH. 2004.357, valamint az EBH 2002. 624. számú eseti döntésre.

Hangsúlyozta, hogy a feljelentés megtételének a lehetősége, mint a magánjogi jogviszonyokban kialakult konfliktus-kezelés jogállami eszköze a büntetőeljárásról, a szabálysértési eljárásról és a közigazgatási eljárásról szóló törvény szerint is alanyi jog, melynek jogellenessége csak akkor állapítható meg, ha a feljelentő a jogát visszaélészerűen gyakorolja. Ezzel szemben a keresettel érintett feljelentés nem tartalmaz indokolatlanul sértő, megalázó kijelentéseket, és arra vonatkozó állítást, hogy a felperes megerőszakolta volna ..., csak arra utal, hogy a felperes korábban milyen megbízásokat kapott.

Kitért arra is, hogy a feljelentésében az alperes kétségtelenül idézte a peres felek között korábban folyamatban volt büntetőügyben a felperesről beszerzett szakértői véleményt, mellyel kapcsolatban ugyancsak alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy az alperes ezáltal megsértette volna a magántitkát, vagy az Info.-törvény szabályait. Eljárási helyzetéből következően, a per tárgyához kapcsolódó álláspont igazolására a másik fél paranoid beállítottságára utaló, szakvéleménnyel alátámasztott nyilatkozatok a becsület csorbítására objektíve alkalmasságuk esetén sem valósítanak meg jogsértést, mert nem lépik túl a perbeli joggyakorlás megengedett kereteit. A saját igényérvényesítés körében a feljelentett személyiségének bemutatására, a feljelentés tárgyát képező cselekmény alátámasztására felhasznált szakértői vélemény nem ad alapot a felperesnek személyiségi jogi jogsértésre való hivatkozásra. Az Infotv. 3. § 3 pont b) pontja rögzíti, hogy az egészségi állapotról szóló adat különleges adat, míg ugyanezen rendelkezés 10. pontja meghatározza az adatkezelés definícióját, utalt továbbá az elsőfokú bíróság a személyes adat fogalmára is. Azt állapította meg, hogy az alperes nem minősül adatkezelőnek, adatfeldolgozónak, a feljelentésben a felperesről készült szakvéleményt nem öncélúan, és nem a nagy nyilvánosság elé tárva használata fel, hanem az érvényesíteni kívánt joga alátámasztására, ezzel pedig az Info.-törvény szabályait nem sértette meg. Nem élt vissza személyes adattal, azt csupán a bíróság tudomására hozta, ezért

személyhez fűződő jogot sem sértett. Mint szükségtelent mellőzte a felperesnek az alperes elmeorvos szakértő által történő megvizsgálására vonatkozó indítványát.

Alaptalannak találta az elsőfokú bíróság az alperesi viszontkeresetet is, melyet a felperesi kifogások ellenére érdemben vizsgált. A régi Pp. 147. § (1) bekezdése értelmében megállapíthatónak vélte, hogy azt az alperes ugyanazon pertárgyban terjesztette elő a felperessel szemben a személyiségi jogainak sérelmét állítva. Álláspontja az volt, hogy a felek egymással szembeni magatartása és a jogviszony összefügg. Az érdemi elbírálást azzal is indokolta, hogy a felek folyamatosan különféle eljárásokat kezdeményeznek egymással szemben, így az alperest sem lehet elzárni az igényérvényesítés lehetőségétől.

Kifejtette, hogy a viszontkereset tárgyát képező felperesi közlések a számú jegyzőkönyvében rögzítettek, melyben a felperes vádlottként tett előadást, az alperes által sérelmezett valamennyi közlés a vádlott büntetőeljárásban tett védekezése körében hangzott el. Megítélése szerint kétségtől jórészt sértő, hogy a felperes az alperest idiótának, szuggesztív paranoidnak nevezte, és azt a látszatot keltette, hogy az ügyfelét valamilyen cselekményre rábírta, a büntetőeljárásban a védelem körében tett kijelentések azonban a felek túlfűtött, elmergesedett, rossz személyes viszonya miatt sem lehetnek jogsértő jellegűek. A tárgyaláson előadott személyeskedő, indulatos kijelentések kapcsán ezt nem lehet megállapítani. A magánvádas eljárásokban az egymás közötti elmergesedett személyes viszonyuk motiválta a peres feleket. A felperes mint vádlott által tett kijelentések még akkor sem érik el a személyiségi jog sérelmének a polgári jog által védett szintjét, ha egyéb körülmények között azok jogsértőek volnának. A bíróságnak feltétlenül értékelnie kellett a felek közötti, hangvételében eldurvult, egymással szemben előterjesztett keresetek, viszontkeresetek, feljelentések stílusát, azok személyeskedő, szokatlanul felfokozott jellegét.

Az alperesnek a Youtube-ra feltöltött videóval kapcsolatos viszontkeresetére nézve kifejtette, hogy az alapvetően nem az alperest érintette, hanem ennek középpontjában egy társadalmi vita, a bíróság működése állt. A kijelentések személyiségi jogot sértő volta azért sem állapítható meg, mert a sérelmezett videóban a felperes a véleményét fogalmazta meg, amikor azt közölte, hogy az alperes őt megrágalmazta. A „kamu igazolás” kifejezés is a felperes személyes véleményét tükrözi, ezért nélkülözi a jogsértő jelleget. Az a közlés, hogy az alperes legalább 100 cselekményt követett el, nem feltétlenül bűncselekmény elkövetésére utal, hanem a felperes véleményét fejezi ki, éppúgy, mint az, hogy a bíró a tárgyaláson mit mondott. Ezek a felperesi kijelentések nem indokolatlanul sértőek, bántóak, személyiségi jogi jogvédelmet nem alapoznak meg.

Az a közlés, miszerint az alperesnek a belátási képessége hiányzik, a felek elmergesedett viszonyát nézve önmagában ugyancsak nélkülözi a jogsértő jelleget. A bíróságnak értékelnie kellett, hogy a felek közötti szóváltások hangvétele eldurvult, figyelembe kellett venni nyilatkozataik stílusát és személyeskedő jellegének szokatlanul felfokozott voltát.

Az elsőfokú bíróság elutasította az alperesnek a ... zaklatási ügyiratainak a beszerzésére vonatkozó indítványa teljesítését éppúgy, mint ... tanúkenti meghallgatását. A tanú értékítélete ugyanis közömbös a kereset, illetőleg a viszontkereset tárgyává tett jogvita kimenetelét illetően. Éppígy szükségtelennak találta **tanú1** tanúkenti megidézését is, mivel az alperes nem konkrétan a személy nevének a megjelölésével utalt arra, hogy valaki a felperes által a videón róla előadottak miatt mondta volna fel az ügyvédi megbízást.

Az alperes a videófilmet a véleménynyilvánítás keretei között zaklatónak értékelhette, ezért kérheti a szolgáltatótól a személyét sértő médiatartalom elérhetetlenné tételét. Kiemelte továbbá, hogy a jogvitában kizárólag a per tárgyává tett közlések jogsértő jellegét kellett vizsgálnia, nem volt feladata a felek között folyamatban volt, számos eljárás adatainak, eredményének értékelése,

összegzése, melyekkel kapcsolatosan számos beadványt nyújtott be a felperes és az alperes. Mindezek értelmében a peres felek keresetét, illetőleg viszontkeresetét elutasította.

A perköltség körében rámutatott, hogy alaptalanul hivatkozott az alperes arra, hogy a felperes nem részesíthető költségmentességben, mivel a kedvezményre való jogosultságát, rászorultságát, a jövedelmi és vagyoni viszonyait, a közigazgatási eljárás során is több alkalommal felülvizsgálták. A perköltségviselésről a régi Pp. 78. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § a) pontja alapján határozott, a 600.000 forint pertárgyérték figyelembevételével 30.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj megfizetésére kötelezte az alperes javára a felperest. Tekintettel volt arra is, hogy az ügyvéd foglalkozású alperes a saját ügyében járt el. Megállapította, hogy a teljes személyes költségmentességben részesült felperes helyett az állam viseli az eljárási illetéket, jogi képviselővel pedig nem rendelkezett, így perköltségre nem tarthat igényt. A 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a 15. § (1) és (3) bekezdése alapján kötelezte az alperest viszontkereseti illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben mindkét peres fél fellebbezést terjesztett elő.

A felperes a jogorvoslati kérelmében elsődlegesen a keresetét elutasító rendelkezés megváltoztatásával az eredeti kérelmének megfelelő másodfokú ítélet meghozatalát, és az alperesnek a perköltségeiben történő marasztalását kérte. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per további tárgyalására és új határozat hozatalára történő utasítását indítványozta. Harmadlagos fellebbezési kérelmében kérte, hogy akként módosítsa az ítéletábra az elsőfokú bíróság perköltség körében hozott rendelkezését, hogy a felek a saját költségeiket maguk viselik. Végző soron a terhére esetlegesen megállapítandó együttes első- és másodfokú perköltségnek a 15.000 forintba történő leszállítását indítványozta, mellyel kapcsolatban hivatkozott a Fővárosi Ítéletábra 32.Pf.21.207/2017/12/II. számú jogerős döntésére.

Az elsődleges fellebbezési kérelmének alátámasztására előadta, hogy a tényeket nem megfelelően rögzítette az elsőfokú bíróság, ezért is tévesen hivatkozik arra, hogy a konfliktuskezelés jogállami eszközöként a büntető feljelentés személyiségi jogvédelemre nem ad alapot. Másrészt nem értett egyet azzal az indokolással sem, hogy jogszerű magatartás lenne az alperes részéről a feljelentésének az adott tartalommal történő előadása. Nem foghat helyt az a bírói hivatkozás, hogy az alperes a vitatott beadványban csak az ügy előzményeit ismertette, melyben arról számolt be, hogy miről van tudomása, milyen ügyekben képviselte korábban

Az EBH 2002.624. eseti döntést nem találta a perbeli esetre alkalmazhatónak. Kiemelte, hogy a jelen ügyben nem azt sérelmezte, hogy az alperes őt becsületsértés vétsége miatt feljelentette, és nem is a vád tárgyává tett tartalmat peresítette, hanem azt, hogy a feljelentésben foglalt állítólagos becsületsértés körében irreleváns, szükségtelen, kizárólag a becsületsértési ügyben eljáró bíróság előtti lejáratast célzó közléseket híresztelt róla az alperes. Utalt e körben a Fővárosi Ítéletábra 32.Pf.21.207/2017/12-II. számú döntésére, miszerint személyiségi jogsérelem hivatalos kiadványban, illetve hivatalos eljárásban is megvalósulhat, ha a személyiségi jogok megsértésére objektíve alkalmas tényállítások nem kapcsolódnak szorosan az adott hivatalos eljárás tárgyához. A BH 2016.105. számú eseti döntésre utalással jegyezte meg, hogy rágalmozással kapcsolatos hivatalos eljárásban is megvalósulhat a becsület csorbítására objektíve alkalmas tényállítások kapcsán a személyiségi jogi jogsértés. Nem képezheti vita tárgyát, hogy a tárgybéli feljelentésben megfogalmazott vád - a becsületsértés - elbírálása szempontjából semmilyen relevanciája nincs annak, hogy ő milyen típusú ember, megerőszakolta-e a gyermeke anyját.

Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának az a megállapítása, miszerint a feljelentésben általa sérelmezettek elbírálása a feljelentéssel címzett bíróság feladata lenne. A feljelentés érdeméhez nem tartozó kérdéseket ugyanis magánvádas eljárásban a büntetőbíróság nem vizsgálhatja, a sérelmezett közléseket kizárólag a lejárata szándékával írta bele az egészen másról szóló feljelentésébe az alperes.

Kifejezetten leegyszerűsítőnek és tévesnek találta azt az ítéleti álláspontot, hogy a feljelentés olyan jogállami eszköz, amivel bárki korlátozás nélkül élhet. Mindez nem fedi a valóságot, feljelentésben sem lehet másokat bűncselekménynek minősülő magatartás elkövetésével vádolni. Itt fejtette ki azt is, hogy a sértett hatályos magánindítványára üldözendő bűncselekmény miatti feljelentést is csak a sértett tehet. Az alperesnek ezért egyáltalában nem volt joga arra, hogy a nem a saját sérelmére elkövetett esetleges szexuális erőszak miatt feljelentést tegyen, mert ez kizárólag a sértett diszkrecionális joga. E körben előadta, hogy az alperesnek nem is volt meghatalmazása ... nemi erkölcs ellen elkövetett bűncselekménnyel kapcsolatban. Hangsúlyozta, hogy az alperes részéről előadott körben soha nem volt meghatalmazása az alperesnek a volt élettársától, egyébként pedig ... nem mentette fel az alperest az ügyvédi titoktartás alól, ezért sem tehetette a feljelentésben foglalt kijelentéseket az alperes. Annak is nagy jelentőséget tulajdonított, hogy ... korábbi tanú-meghallgatása alkalmával arról nyilatkozott, hogy soha nem mondott olyat az alperesnek, hogy ő megerőszakolta volna, vagy megpróbálta volna megerőszakolni, avagy hamis tanúzásra rábírn.

Utalt a Kúria Bfv.III.1.131/2017/22. számú végzésének tömör, világos értelmezésére, mely elvi élel fejtette ki, hogy egy büntetőeljárás során mi tekinthető jogszerű és mi jogellenes megnyilatkozásnak. Ezen iránymutatás alapján már semmilyen magyarázat nem lesz elfogadható arra, ha egy polgári bíró az ügyféljogok törvényes gyakorlásának minősít egy valójában bűncselekményt megvalósító magatartást. Az adott döntés részletes ismertetésével fejtette ki, hogy mi alkalmas a becsület csorbítására, mi tekinthető védekezésnek és mi a verbális támadás. Miként kell megítélni a terhelt és a magánvádló korábbi évekre visszamenő peres viszonyát, és azt az esetet, amikor a terhelt magatartása túlmegy a vele szembeni vád elleni védekezésen. Mindezek alapján összegezte, hogy csak a feljelentés szempontjából releváns tényállítások állnak védelem alatt, az annak körén kívül eső, például a feljelentő és a feljelentett évekre visszamenő peres viszonyára vonatkozó közléseknek a feljelentés szempontjából semmiféle jelentősége nincs.

Az adatvédelemmel kapcsolatos indokolást illetően az ABI-5740/4/2010/K. számú adatvédelmi biztosi állásfoglalásra utalással kiemelte, hogy még a jogos peres érdek sem mentesít senkit az adatvédelmi szabályok betartása alól. Ebből adódik, hogy az alperes önkényesen semmilyen hivatkozással nem használhatta volna fel a róla készült szakvéleményt az írásbeli hozzájárulása, illetve törvényi rendelkezés hiányában. Egy adott ügyben a bíró eldöntheti, hogy szükséges-e a szakvélemény becsatolása, melyre felhívhatja a feleket. Azt pedig kifejezetten szakmai, etikai problémának vélte, hogy az alperes a saját igazának a bizonyítására kívánta azt jogosulatlanul felhasználni, melynek egyébként a sérelmes kijelentésekhez semmi köze nincs.

A másodlagos, az ítélet hatályon kívül helyezése iránti fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy az ítélet teljességgel felderítetlen, tisztázatlan tényállás alapján született, annak indokolása sorozatban fogalmazza meg tényként a semmivel alá nem támasztott feltételezéseket, amelyek valóságtartalmát az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, tény- és iratellenes megállapításokat tett. Mindebből következően a levont jogi következtetés is megalapozatlan.

A harmadlagos, a perköltségre vonatkozó jogorvoslati kérelme kapcsán mindenekelőtt azt emelte ki, hogy ügyvédi meghatalmazás csatolására nem került sor a perben, ezért is megalapozatlan az elsőfokú bíróságnak a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § a) pontjára történő utalása, továbbá az

alperes magánemberként nem lehet áfa-köteles. Utalt a PK. 152. számú állásfoglalás rendelkezéseire, hivatkozva arra, hogy sokkal bonyolultabb perben a másodfokú bíróság a saját ügyében eljáró ügyvéd foglalkozású alperes perbeli tevékenységét, a kifogásolt közlések számát, a jogvita elbírálásához indokolt munka mennyiségét értékelve csupán 22.500 forintban állapította meg a perköltséget. A teljes pertárgyérték 2.700.000 forint, melyből az alperes 2.400.000 ezer forint erejéig lett pervesztes. A saját kereseti kérelméhez kapcsolódóan a pertárgy érték csupán 300.000 forintot tesz ki, így a javára 89-11%-os pernyertesség állapítható meg. Ezért is minden alapot nélkülöz az a nyilvánvalóan súlyos, az igazságszolgáltatás legfontosabb alapelveivel, az igazságossággal ellentétes bírói rendelkezés, mely őt az alperes javára perköltség megfizetésére kötelezte.

Fellebbezésében az alperes az elsőfokú ítélet viszontkeresetet elutasító rendelkezésének a megváltoztatását, a viszontkeresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Másodlagosan a viszontkeresetét elutasító döntés hatályon kívül helyezését, és ebben a keretben az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Jogorvoslati kérelme indokaként kifejtette, hogy megállapította ugyan az elsőfokú bíróság, miszerint jóhírnév sértő az, hogy a felperes idiótának, szuggesztív paranoidnak nevezi, és azt a hamis látszatot kelti, hogy rávette az ügyfeleit valamilyen cselekményre, azonban a felperessel fennálló túlfűtött, elmérgesedett személyes viszonya miatt nem tulajdonított jogsértő jelleget ezen kijelentéseknek, mely kiindulási alap teljesen téves az elsőfokú bíróság részéről, ugyanis soha, semmilyen személyes kapcsolata nem volt a felperessel.

Előadta, hogy a felperes évek óta zaklatja, fenyegeti, rágalmazza, a kirendelt igazságügyi elme-orvosszakértő szerint is mindez nárcisztikus-paranoid- pszichopata személyiségéből fakad. Mindenkit rágalmaz, beperel, feljelent. Utalt a BH 2010. 264. számú eseti döntés kapcsán arra, hogy nem feltétlenül személyiségsértő a másik fél paranoid beállítottságára történő perbeli utalás. Kiemelte, hogy a felperes elmeállapotára tett nyilatkozata szakértői véleménnyel alátámasztott, ezzel szemben a felperesnek az ő elmeállapotával kapcsolatos álláspontját semmiféle szakvélemény nem igazolja.

Részletesen kifejtette a nárcisztikus, paranoid, pszichopata személyiség lényegi jellemzőit. Előadta, hogy nyolc éve a felperes ügyeivel kell foglalkoznia, mert a bíróság és az ügyészség évek óta tehetetlen. Mindez hátrányosan hat családi életére, munkavégzésére. Sérelmezte, hogy a különböző hatóságok indokolatlanul biztosítanak költségkedvezményt a felperesnek, ezzel is lehetővé téve számára a különféle eljárások kezdeményezését.

Hangsúlyozta, hogy a felperes célja az, hogy ügyvédi mivoltában ellehetetlenítse, és a potenciális ügyfeleit tőle teljesen elriassza. A bíróság feladata a hasonló esetek megakadályozása.

Tévesnek találta az elsőfokú bíróság által kifejtett azon álláspontot is, hogy a felperes a saját ügyeinek állásáról számol be a videókon, mivel minden esetben úgy adja elő a történeteket, hogy őt elmebetegnek, inkompetensnek, ügyfeleit károsító ügyvédnek állítja be, és hamisan vádolja ügyvédi titoksértéssel. A felperes az ő személyes adataival a nagy nyilvánosság előtt, az interneten visszaél. Mindez a kifogásolt videó megtekintése alapján nyilvánvalóvá válik. Nem minősíthető véleménynyilvánításnak az a felperesi előadás, mely kifejezetten lejáratási, zaklatási céllal, jogi ismeretek nélkül közöl megalapozatlan hivatkozásokat. Hozzátette, hogy a büntetőeljárás során csak azok a nyilatkozatok nem minősülnek jogsértőnek, amelyek relevánsak az eljárásban és az ügy tisztázását, az anyagi igazságnak megfelelő döntés meghozatalát célozzák.

Előadta, hogy a jogorvoslati kérelmének elkészítése hét órát vett igénybe, ami 210.000 forint + áfa bevételkiesést jelent, és amire a PK. 152. számú állásfoglalás értelmében elsődlegesen perköltségként, másodlagosan kártérítésként tart igényt. A felperes költségmentességének a megvonását kezdeményezte rosszhiszemű perlekedése miatt. Előadta, hogy amennyiben az ítéletábra úgy foglal állást, hogy a viszontkeresetével kapcsolatos döntést nem lehet érdemben felülbírálni, úgy indítványozta annak elkülönítését.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítélete keresetet elutasító rendelkezésének a helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése nem alapos, míg az alperes fellebbezése nem volt érdemben vizsgálható.

A másodfokú bíróság elsőként a felperesi fellebbezés alapját képező elsőfokú ítéleti rendelkezést vizsgálta. A kereset elbírálásához szükséges mértékben az elsőfokú bíróság a tényállást feltárta, az általa helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések alapján meghozott érdemi döntésével a másodfokú bíróság is egyetért, annak indokait azonban csak részben osztja. Az elsőfokú bíróság az eljárása során a felperesi kereset elbírálása szempontjából lényeges, az ügy érdemére is kiható jogszabálysértést nem vétett, így e körben nem volt ok a régi Pp. 252. § (2), avagy (3) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére.

A felperes személyiségi jog megsértése iránt előterjesztett kereseti kérelme azon alapul, hogy az alperes a számon ...-án becsületsértés és rágalmazás iránt ellene benyújtott feljelentésében olyan előadást is tett, hogy a felperes több alkalommal megpróbálta megerőszakolni, egy alkalommal megerőszakolta, több alkalommal hamis tanúzásra próbálta rávenni

A kereseti kérelemben sérelmezte a felperes azt is, hogy a hozzájárulása, illetve törvényi felhatalmazás nélkül közölte az alperes a feljelentésében a ... által az ő elmeállapotáról készített igazságügyi szakértői vélemény meghatározó részét.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a feljelentésben foglaltakkal megsértette a jóhírnevét, a becsülethez és az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát, valamint a személyes és a különleges személyes adatok védelméhez való jogát. Kérte az objektív jogkövetkezmények alkalmazását is a Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének a), b), és c) pontja szerint, továbbá 300.000 forint sérelemdíjat igényelt.

A per alapját képező feljelentésből kétségmentesen kitűnik, hogy az alperes a feljelentésben az általa kezdeményezett büntetőügy előzményeként adta elő a felperes részéről sérelmezett közléseket, és a felperes elmeállapotára vonatkozó szakvélemény megállapításait idézve utalt arra, hogy egy korábbi büntetőügyben rendelték el a felperes szakértői vizsgálatát. A szakértő azt állapította meg, hogy a felperes betegsége, nárcisztikus személyiségjegyei elősegítik bűncselekmény elkövetését. Előadta az alperes, hogy ezen hivatkozásának alátámasztására tette feljelentése részévé a szakvélemény releváns megállapításait.

Az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdése szerint az ember sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége. Az II. cikk értelmében az emberi méltóság sérthetetlen. Minden embernek joga van az élethez és az emberi méltósághoz. A VI. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A (2) bekezdés szerint mindenkinek

joga van személyes adatai védelméhez, valamint a közérdekű adatok megismeréséhez és terjesztéséhez.

A Ptk. 2:42. § (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van ahhoz, hogy törvény és mások jogainak korlátai között személyiségét, így különösen a magán- és családi élet, az otthon, a másokkal való - bármilyen módon, illetve eszközzel történő - kapcsolattartás és a jóhírnév tiszteletben tartásához való jogát szabadon érvényesíthesse, és hogy abban őt senki ne gátolja. A (2) bekezdés értelmében az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak. A 2:43. § d) és e) pontjai szerint a személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen a becsület és a jóhírnév megsértése; valamint a magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez való jog megsértése. A 2:45. § (1) bekezdése értelmében a becsület megsértését jelenti különösen a más személy társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás. A (2) bekezdés szerint a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy valós tényt hamis színben tüntet fel.

Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy a jogellenességet általánosságban kizárja, ha a sérelmezett kijelentés valamely hatóság vagy bíróság előtt az adott üggyel, vagy az adott ügyféllel kapcsolatban merül fel. Ezzel szemben megvalósulhat a jóhírnév, illetve a becsület sérelme a büntetőeljárásban, vagy a jog által szabályozott egyéb hatósági eljárásban előadott nyilatkozattal abban az esetben, ha a hivatalos eljárás során tett vallomás, vagy egyéb előadás az ügy tárgyához nem tartozó, személyiségi jogot sértő kijelentéseket tartalmaz, melyre lényegében helytálló hivatkozást tett a fellebbezésében a felperes.

A fent idézett Ptk. 2:45. § (1) és (2) bekezdésében foglalt törvényi tényállások alapján a becsület és jóhírnév sérelme szempontjából a közléssel érintett nyilvánosságnak is meghatározó szerepe van.

A kifogásolt tényállítások egy büntetőeljárást kezdeményező feljelentésben kerültek megtételre, beadványát az alperes a bírósághoz juttatta el.

A személyt érintő, objektíve valótlan tényállítást kifejező közlés abban az esetben minősül jogsértőnek, ha az alkalmas az érintett társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, mégpedig a közfelfogás, általános közmegítélés mércéje alapján. Abban az esetben, ha a sérelmezett közlés nem jut el a nyilvánossághoz, a jóhírnévsértés nem állapítható meg. (Kúria Pfv.IV. 21.277/2017/8.)

A perbeli esetben az volt megállapítható, hogy az alperesi közlések csak szűk körben, titoktartásra kötelezett személyek előtt vált ismertté, így a leírtak nem alkalmasak a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. Vonatkozik ez a felperes tekintetében beszerezett szakértői vélemény megállapításaira is, szem előtt tartva azt is, hogy a hivatkozott igazságügyi szakértői vélemény bírósági eljárás keretében került beszerzésre.

Itt érdemel megjegyzést, hogy a büntető feljelentések megtételét, magánvádas eljárások kezdeményezését gyakorta a felek elmérgesedett személyes viszonya motiválja, mellyel kapcsolatban a szó tágabb értelme jut jelentőséghez, hiszen a folyamatos egymással való perlekedés is valamiféle „viszonyt”, jelen esetben „peres viszonyt” feltételez.

Ezen eljárások sajátja, hogy a felek teljeskörű információ-nyújtásra törekszenek az ellenérdekű személyét illetően, gyakran oda nem tartozó adatokat is a hatóság elé tárnak. Ezért sem eshet személyiségvédelmi szempontból szigorú megítélés alá a hasonló eljárásokban közölt, nyilvánosságot nem élvező, szorosan az adott eljárás tárgyához nem tartozó közlés.

A felperesnek a becsületsértésre alapított kérelme vitatott vélemény-nyilvánítás hiányában nem lehet alapos. Az emberi méltósága sérelmét állító hivatkozása pedig csupán egyéb alapos személyiségvédelmi igény hiányában, mintegy szubszidiárius tényállásként lenne vizsgálható, ha az emberi mivoltában éri sérelem. Ezen feltételeknek azonban a kereseti kérelme nem felel meg.

A felperesnek a személyes adatai védelméhez való joga megsértésére alapított kérelmét elutasító elsőfokú bírói rendelkezés sem szorul megváltoztatásra.

Az elmeállapotáról készült szakértői véleménnyel kapcsolatban a felperes helyesen hivatkozott arra, hogy az az Info-törvény 3. § 3. pontja szerint az egészségügyi adatait tartalmazó különleges adatnak minősül. Az iratokból kiderül, hogy a szakvéleményt egy másik büntetőeljárásban szerezte be a bíróság, amelyet kézbesített a peres felek részére. Ebből kitűnik, hogy törvényi felhatalmazás alapján jutott az alperes a szakvélemény birtokába, ekként az adatkezelés jogalapja az Infotv. 5. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a törvény felhatalmazása. Nyilvánvaló, hogy a szenzitív adat korlátlanul nem terjeszthető, indokolatlanul nem használható fel, kezelésének mikéntje is a jogszabályok által jól körülhatárolt. Ugyanakkor az ítéltábla elfogadta az elsőfokú bíróság azon érvelését, hogy a büntetőjogi felelősségre vonáshoz, a hivatkozott jogsértés alátámasztásaként, a bizonyítás körében került jogszerű felhasználásra, ezért a személyes adatok védelméhez való jog megsértésére alapított kérelem sem igazolt.

Az alperes a személyiségvédelmi perben a felperes ellen viszontkeresetet terjesztett elő, melyben a szám alatt rögzített jegyzőkönyvében foglaltakat sérelmezte. Előadta, hogy a felperes őt idiótának, szuggesztív paranoidnak nevezte, továbbá azt adta elő, hogy ügyfeleit hipnotikus módszerrel veszi rá bizonyos cselekmények megtételére.

Vizontkereseti kérelme kiterjedt a felperes által a Youtube-megosztóra feltett videókra is, melyekben a felperes vele kapcsolatos nyilatkozatokat tett. Annak megállapítását kérte, hogy mindezekkel a felperes megsértette a becsületét, a jóhírnevét, és az emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait. Kérte az objektív szankciók körében a jogsértéstől történő eltiltást, míg a szubjektív szankciót érintően mindösszesen 2.400.000 forint sérelemdíjat igényelt.

A régi Pp 147. § (1) bekezdésének első fordulata értelmében az elsőfokú ítélet hozatalát megelőző tárgyalás berekesztéséig az alperes a felperes ellen viszontkeresetet indíthat, ha az ekként érvényesíteni kívánt jog a felperes keresetével azonos vagy azzal összefüggő jogviszonyból ered, vagy ha a viszontkereset tárgyául szolgáló követelés a felperes kereseti követelésével szemben beszámításra alkalmas.

Az alperesi viszontkereset vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla a per megszüntetéséről és az ebben a keretben hozott elsőfokú ítéleti rendelkezés hatályon kívül helyezéséről határozott, a Pp. 251. § (1) bekezdése alapján.

Az elmúlt években egységessé vált az a gyakorlat, miszerint a személyiségi jogi perekben nincs helye viszontkereset előterjesztésének pusztán azon az alapon, hogy az alperes is arra hivatkozik, hogy a felperes vele szemben személyiségi jogsértést követett el. A viszontkereset előterjesztésének feltétele ugyanis a jogviszony-azonosság, mely a jelen esetben nem teljesült. (Fővárosi Ítéltábla 32.Pkf.26.900/2017/3. számú végzése)

A viszontkeresettel érvényesített jog tárgyában hozott nem érdemi másodfokú döntés nem zárja el az alperest az újabb igényérvényesítés lehetőségétől, attól, hogy viszontkereseti kérelmét külön perben terjessze elő. A per megszüntetése nem eredményez a régi Pp. 229. § (1) bekezdése szerint ún. ítélt dolgot. A másodfokú bíróság nem látott ugyanakkor eljárásjogi lehetőséget az alperesnek a

régi Pp. 149. § (1) bekezdése szerinti, a viszontkeresetének a jogorvoslati eljárásban történő elkülönítésére vonatkozó kérelme teljesítésére.

A perköltségekre vonatkozó döntés részletezése előtt jegyzi meg az ítéletábra, hogy a felperesnek a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 6. § (1) bekezdésének második fordulata alapján járó költségkedvezmény felülvizsgálatára a bírósági eljárásban nincs törvényes lehetőség, a kedvezmény ugyanis a felperes részére jogszabály által biztosított, mivel az aktív korúak ellátására jogosult.

A viszontkereset körében történő részbeni hatályon kívül helyezés folytán módosult a perköltségviselés is. A felperes keresetével érintett meg nem határozható (600.000 forint) pertárgyértékhez igazodó 36.000 forint kereseti illeték körében helytálló az elsőfokú döntés, mivel azt a felperes teljes személyes költségmentessége alapján az állam viseli.

Az alperes viszontkereseti kérelme szerint megállapítható 2.400.000 forintos pertárgyértékre jutó kereseti illetéket a részbeni hatályon kívül helyezés folytán az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (későbbiekben: Itv.) 58. § (1) bekezdésének a keresetlevél benyújtásakor hatályban volt a) pontja szerint 10%-ra, 14.400 forintra mérsékelte az ítéletábra, melyet az illetékügyi hatóság részére külön felhívásra köteles megfizetni.

Az alperes az első- és a másodfokú eljárásban is pernyertes lett. Az elsőfokú eljárásban 120.000 forint + áfa (10. sorszámú viszontkereset 4. oldal), míg a másodfokú eljárásban 210.000 forint + áfa (alperesi fellebbezés 42. oldal), mindösszesen 330.000 forint + áfa perköltséget igényelt, melyet az ítéletábra eltúlzottnak talált.

A régi Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó régi Pp. 78. § (1) bekezdése szerint járó áfa-mentes 240.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte mérlegeléssel az alperes javára a felperest a másodfokú bíróság. Figyelemmel volt arra is, hogy az alperes ügyvédként a saját ügyében járt el, melynek tényét a PK. 152. számú állásfoglalás alapján értékelte, tekintettel volt az indokolt munkamennyiségre, az alperesi beadványok terjedelmére, és főként arra, hogy - a felperessel szemben - az alperes megjelent a másodfokú tárgyaláson és fellebbezési ellenkérelmet is előterjesztett.

A felperes a másodfokú pervesztessége okán köteles az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti 48.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére. A régi Pp. 87. §-a alapján határozott a Fővárosi Ítéletábra a pervesztes felperest képviselő pártfogó ügyvéd díjáról, melyet az állam visel.

Budapest, 2018. november 13.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Kepesné dr. Bekő Borbála s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő